

PROLOOG

Teekate helkis kuuvalguses, kui Andrea Douglas-Brown mööda tühja tänavat edasi tõttas. Ta kõrged kontsad klõbisesid vaikusel, joodud viina tõttu muutis klõbin sageli rütmi. Jaanuarikuine õhk oli karge ja külm torkis tema paljaid sääri. Jõulud ja uusaasta olid möödas ning neist oli jäänud alles külm aseptiline tühjus. Vaateaknad liuglesid pimeduses mööda, neid katkestas üksnes alkoholipoe võidunud aken võbiseva tänavalaterna kumas. Poes sülearvuti valguses istus hindust müüja, kes ei märganud naise möödumist.

Andrea oli niivõrd tulvil viha, niivõrd kindel otsuses publi selja taha jätta, et hakkas huvi tundma, kuhu ta läheb, alles siis, kui poekende asemele ilmusid tänavast eemale jäävad suured majad. Pea kohal sirutas end tähtedeta taevasse raagus jalaka skelett. Andrea seisatas ja toetus vastu seinale, et hinge tõmmata. Veri ta kehas pahises ja jääne õhk kõrvetas sisse hingates kopse. Tagasi vaadates märkas ta, et oli tulnud üsna kaugemale ja oli poolel teel mäest üles. Naatriumoranž tee venis kaugemale selja taha, kuni pimedusse mattunud raudteejaamani. Vaikus ja külm surusid peale. Ainus liikumine oli jäise õhuga kokkupuutes auruks muutuv hingeõhk. Ta pistis roosa ridiküli kaenla alla ja – veendunud, et läheduses polnud hingelistki – tõstis kleidisaba üles ning võttis aluspükste vahele pistetud iPhone'i. Seda katvad Swarovski kristallid helklesid laisalt oranži tänavalaterna valguses. Ekraanil oli näha, et levi ei ole. Ta kirus endamisi, pistis

telefoni tagasi värvli vahele ja tõmbas väikese roosa ridiküli luku lahti. Sealt ilmus nähtavale vanem iPhone'i mudel, millel olid samuti Swarovski kristallid, aga nii mõnedki neist olid nüüdseks kadunud. Ka sel telefonil polnud levi.

Ringi vaadates valdas Andread paanika. Majad olid tänavast eemal kõrgete hekkide ja raudväravate taga. Kui jõuaks mäeharjale, õnnestuks ka levisse pääseda. Ja pörgusse, mõtles ta, siis helistab ta isa autojuhile. Küllap tuleb mõni mõte, kuidas selgitada, miks ta on jõe lõunakaldal. Ta nõõpis väikese nahkjaki kinni ja asus endal kätega ümbert võttes märke ronima, vana iPhone endiselt talismanina pihus.

Selja taga kostis automürin ja ta keeras pead, kissitades esitulede valguses silmi, ning kui ere valgus mängis ta paljastel säärtel, tundis Andrea end veelgi kaitsetumalt. Lootus, et see võiks olla takso, kustus niipea, kui ta nägi, et auto katus oli madal ja sel puudus plafoon. Ta keeras ringi ja kõndis edasi. Automürin muutus valjemaks, siis jõudsid tuled temani ja moodustasid ta ees tänaval suure valgussõõri. Möödus veel paar sekundit, aga tuled peatusid endiselt temal, ta lausa tundis nende kuumust. Andrea vaatas üle õla tuledesse. Auto aeglustas sõitu ja roomas ta selja taha jäädes temaga kaasa.

Ta läks marru, kui taipas, kelle auto see on. Heitnud pikad juuksed seljale, kõndis ta edasi. Auto kiirendas pisut, kuni jõudis Andrea kõrvale. Aknad olid tumedaks toonitud. Helisüsteem kõmises ja sisises, kõditades ta kõri ning pannes kõrvad sügelema. Ta jäi äkitselt seisma. Auto peatus paar sekundit hiljem, tagurdas pisut, nii et juhi aken jäi tema kõrvale. Helisüsteem vaikis. Mootor surises.

Andrea silmitses sinkjat klaasi, aga sellelt peegeldus vastu üksnes tema enda nägu. Ta kummardus lähemale ja katsus ust, aga see oli lukus. Siis tagus ta roosa kotiga vastu akent ja katsus uuesti ust.

„Ma ei mängi mänge, mõtlesin ennist öeldut tõsiselt!” karjus ta. „Sa kas avad ukse või ... või ...”

Auto püsis liikumatu, mootor surises.

Või mis? oleks see nagu küsinud.

Andrea pistis koti kaenla alla, näitas toonitud klaasile keskmist sõrme ja sammus mäeharjale ronides edasi. Teest kasvas välja tohutu suur puu, mille tüvi jäi tema ja autotulede vahele; ta heitis uuesti pilgu telefonile, hoides seda levi püüdmiseks pea kohal. Taevas polnud ühtki tähte ja pruunikasoranž pilv näis nii madalal, et ta oleks võinud seda lausa kätt välja sirutades puudutada. Auto nihkus pikkamööda edasi ja jäi puu kõrval seisma.

Andread valdas hirm. Ta uuris puu varjus seistes ümbrust. Mõlemal pool äärelinna pimedusse kaduvat teed ääristasid tänavat paksud hekid. Siis märkas ta midagi teisel pool tänavat: kahe suure maja vahele jäi tee. Ta silm seletas väikest silti, kus oli kirjas „DULWICH 1 1/4”.

„Püüa kinni, kui saad,” pomises ta. Hingas siis sügavalt sisse ja jooksis üle tee – aga ta jalg jäi kõnniteest välja kumerduva puujuure taha kinni. Valu sähvatas läbi tema pahkluu. Nii kaotas ta tasakaalu ning kott ja telefon libisesid eemale, kui ta löi puusa vastu kõnnitee äärt ja vajus teele maha ning löi pea õõnsa mütsatusega vastu asfalti. Ta lamas uimasena autotulede valguses.

Tuled kustusid ja kõik jäi pimedaks.

Ta kuulis ukse avanemist ning üritas püsti tõusta, aga tänav tema all vaarus ja keerles. Silmapiirile ilmusid sääred, sinised teksad ... Paar kalleid tosse virvendas silme ees ja neist sai neli tossu. Andrea sirutas käe välja, lootes, et tuttav kuju aitab ta jalule, aga selle asemel suruti kindas käsi kiire liigutusega ta suule ja ninale. Tema käsivarred painutati vastu ta keha lukku. Nahkkinnas oli Andrea naha vastas soe ja pehme, aga teda jahmatas neis varjuvate sõrmede jõud. Ta tõmmati jalule, veeti kähku tagumise ukse juurde ja heideti autosse, nii et ta

kukkus tagumisele istmele siruli. Külm tema selja taga kadus, kui autouks kinni löödi. Andrea lamas šokis, saamata aru, mis oli juhtunud.

Auto kõikus, kui inimkuju juhi kõrvale istus ja ukse sulges. Kesklukk tegi surinal klõpsu. Andrea kuulis kindalaeka avamist, krabinat, misjärel löödi see kinni. Auto õõtsus, kui inimkuju ronis eesistmetevahelisest pilust läbi ja istus ta seljale, surudes ta kopsudest õhu välja. Hetk hiljem oli ta randmete ümber peenike plastriba, mis tõmbas randmetesse soonides ta käed tugevalt seljale lukku. Inimkuju liikus kiiresti ja nõtkelt ta seljal, nii et nüüd surusid lihaselised reied ta kinni seotud randmetele. Väänatud pahkluu valu andis veelgi rohkem tunda, kui rullist tõmmati kärinal lai teip ja ta pahkluud seoti kokku. Õhuvärskendaja tugev männilõhn segunes vaskse lõhnaga ja Andrea taipas, et ninast jookseb verd.

Vihasähvatus andis talle adrenaliinisüsti, muutis mõtted teravamaks.

„Mida kuradit sa oma arust teed?“ nähvas ta. „Ma hakkan karjuma. Sa tead küll, kui valjusti ma karjun.“

Aga inimkuju keeras ringi, nüüd olid ta põlved Andrea seljal ja surusid teda õhust tühjaks. Andrea nägi silmanurgast mingi varju liikumist ning midagi kõva ja rasket vajus talle kuklasse. Ta silmad löid valust sädemeid. Käsi tõusis ja langes taas ning siis oli kõik must.

Kui esimesed lumehelbed laisalt maapinnale langema hakkasid, oli tee vaikne ja tühi. Toonitud akendega uhke auto võttis peaaegu kuulmatult paigast ja kadus öösse.

ESIMENE PEATÜKK

Lee Kinney astus välja väikesest otsapealsest ridaelamu-sektsioonist, kus ta endiselt koos emaga elas, ja vahtis tänavat katvat valget lumevaipa. Võtnud dressipükste taskust sigareti-paki, süütas ta sigareti. Lund oli sadanud kogu nädalavahetuse ning sadas edasi, puhastades nii juba maapinnale tekkinud jala- ja rehvi jäljed. Mäenõlva all asuvas Forest Hilli raudteejaamas valitses vaikus; esmaspäevahommikused linna tööle sõitjad, kes tavaliselt temast mööda voogasid, et sõita Londoni kesklinna kontoritesse, olid arvatavasti veel alles soojas ja nautisid koos oma teise poolega ootamatut hommikut voodis.

Igavesed õnneseened.

Lee oli olnud töötu sellest saadik, kui ta kuue aasta eest kooli lõpetas, aga need vanad head ajad, kui sai töötu abirahast elada, olid nüüd möödas. Uus konservatiivide valitsus võttis pikaajalised töötud ette ja nüüd pidi Lee oma abiraha väljateenimiseks täisajaga töötama. Temale anti üsnagi soe koht aednikuna kodust kõigest kümne minuti jalgsi astumise kaugusel Horni-mani muuseumis. Tema oleks tahtnud jääda sel hommikul koju nagu kõik teised, aga tööhõivekeskusest poldud helistatud ega öeldud, et tööle pole vaja tulla. Sellele järgnenud kohutava tüli käigus oli ema öelnud, et kui ta tööle ei lähe, lõpetatakse talle töötu abiraha maksmine ja ta peab endale teise elukoha otsima.

Tänavapoolsele aknale koputati, siis ilmus sinna ema klaasi vastu surutud nägu, mis andis talle märku, et ta hakkaks juba

astuma. Lee näitas emale keskmist sõrme ja hakkas nõlvast üles kõmpima.

Talle tuli vastu neli ilusat noort tüdrukut. Tüdrukud kandisid Dulwichi tütarlastekooli punaseid bleisereid, lühikesi see-likuid ja põlvikuid. Nad lobisesid erutatult oma peene akt-sendiga, arutasid, kuidas nad saadeti koolist tagasi, õiendades samal ajal iPhone'idega, nii et telefonide iseloomulikud valged kõrvaklapijuhthmed õõtsusid taskute vastas. Nad vallutasid kogu kõnnitee ega andnud teed, kui Lee nendeni jõudis, nii et Lee oli sunnitud astuma kõnniteelt sõiduteele, liivatamismasina tekitatud musta lõgasse. Ta tundis, kuidas jääne vesi immitses uutesse tossudesse, ning saatis tüdrukutele tigea pilgu, aga nemad olid liiga ametis klatšiga ja kriisates naermisega.

Igavesed vastikud rikkad litad, mõtles Lee. Kui ta mäeharjale jõudis, ilmus raagus jalakate okste vahelt nähtavale Hornimani muuseumi kellatorn. Lumi oli pritsunud torni sileda kollase liivakivist seina vastu ja kleepunud sellele märja tualettpaberina.

Lee keeras paremale, muuseumi raudaiaiga paralleelselt jooksvale elurajooni tänavale. Tänav tõusis järsult, majad muutusid üha uhkemaks. Mäeharjale jõudes ta seisatas, et hinge tõmmata. Lumi sadas kriipiva ja külmana silma. Heal päeval võis siit näha taamal laiuvat Londonit, miilide kaugusele kuni Thamesi kaldal asuva vaateratta London Eyeni välja, aga täna oli laskunud maa peale paks valge pilv ja Lee silm seletas üksnes järgmisel nõlval paiknevat uhket Overhilli elamurajooni.

Raudvarbadest aia sees olev väike värav oli lukus. Nüüd puhus tuul horisontaalselt ja dressides Lee värises külmast. Aednikke kamandas täielik vana idioot. Lee pidi ootama, et too ilmuks kohale ja laseks ta sisse, aga tänav paistis tühi. Ta vaatas ringi, et selles täielikult veenduda, ronis siis üle väikese värava muuseumi territooriumile ja sammus kõrge igihalja heki vahelt jooksvat kitsast jalgrada mööda edasi.

Kriiskava tuule eest varjatud maailm jäi õõvastust tekitavalt vaikseks. Lumekate muutus üha paksemaks ja täitis heki vahele krudinal tekkinud jäljed. Hornimani muuseumi territoorium laius seitsmeteistkümnel aakril ning aiatööriistade ja hooldusvahendite kuurid olid selle tagumises otsas, kohe kõrge kaarja müüri veeres. Kõikjal valitses silmipimestav valge pimedus ja Lee ei saanud enam aru, kus ta on, jõudes oodatust märksa kaugemale Oranžerii kõrvale. Sepistatud rauast ja klaasist hoone tabas teda üllatusena. Ta keeras otsa ringi, aga oli paari minuti pärast taas võõras kohas, kus tee hargnes kaheks.

Mitu korda olen ma sellele neetud aiale ringi peale teinud? mõtles ta. Seejärel keeras ta tee hargnemiskohal paremale ja jõudis terrassidega ääristatud aiaossa. Lumistel tellistest alustel poseerisid valgest marmorist keerubid. Nende vahel puhus ulguv tuul ja neist möödudes tundus Leele, just nagu oleks keerubite väikesed tühjad piimjad silmad teda jälginud. Ta seisatas ja tõstis lumepuhangu kaitseks käe näo ette, üritades aru saada, kuidas jõuab kõige kiiremini muuseumi külastajate keskusesse. Tavaliselt ei lubatud aiahooldustöötajaid muuseumiruumidesse, aga väljas oli lõikavalt külm ja kohvik võis lahti olla ja – perse! – tema tahtis end samamoodi üles soojendada nagu iga teine normaalne inimene.

Telefon taskus surises ja ta õngitses selle välja. Tööhõivekeskus saatis sõnumi, et ebasoodsate ilmastikutingimuste tõttu ei ole vaja tööle minna. Lee pistis telefoni tagasi taskusse. Tundus, et kõik keerubid on pead tema poole pööranud. Kas nad olid ka ennist nägudega tema poole? Ta kujutas ette, kuidas nende päriljad väikesed pead liiguvad aeglaselt, pidades tema aeglast liikumist silmas. Ta püüdis sellest mõttest vabaneda ja möödus kiirel sammul tühjadest silmadest, keskendudes lumisele maapinnale – ning jõudis kasutamata seisvat paadisõidutiiki ümbritsevale väikesele lagendikule.

Lee peatus ja kissitas keerlevates lumehelvestes silmi. Jäänud tiigil lösutas pleeksinine paat, mille ümber oli lumest ovaalne sõõr tekkinud. Tiigi teisel kaldal oli tilluke pehkinud paadikuur ja selle räästa all oli aimamisi näha vana paadi kere.

Lumi immitses ta juba niigi märgadesse tossudesse ja hoolimata jopest tungis külm ta roiete ümber. Ta pidi häbiga tunnistama, et tundis kõhedust. Siit tuli kuidagi minema saada. Kui minna läbi terrassidega aia tagasi, leiaks vast üles muuseumi territooriumit ümbritseva teeraja ja jõuaks ehk London Roadile välja. Bensiinjaam oleks lahti ning sealt saaks osta sigarette ja šokolaadi.

Ta pidi just ringi keerama, kui vaikusesse löikas heli. Metalne ja moondunud heli kostis paadikuuri poolt.

„Hei! Kes seal on?” hüüdis ta kimedä ja paanikas häälega. Alles siis, kui heli vaibus ja kordus mõne sekundi pärast uuesti, taipas Lee, et tegu on mobiiltelefoni helinaga ning et telefon võib kuuluda mõnele ta kaastöötajale.

Lume tõttu ei saanud ta aru, kus lõpeb teerada ja algab vesi, ning nii astus ta tiigi ümber kasvavate puude ligi hoidudes ettevaatlikult helina poole. Viisike oli jaburalt kerge ja lähemale jõudes sai ta aru, et see kostab paadikuurist.

Ta jõudis madala katuseni ja nägi kummardudes tillukese paadi taga pimeduses valguskuma. Helin lakkas ja mõni sekund hiljem kustus ka kuma. Lee tundis kergendust, et tegu oli pelgalt telefoniga. Narkarid ja kodutud ronisid pidevalt öösiti muuseumi müürist üle ning aiahooldusmeeskond leidis alatasa tühje rahakotte – mis olid minema visatud pärast seda, kui neist oli välja võetud nii raha kui ka kaardid –, kasutatud kondoome ja nõelu. Võib arvata, et telefon oli ära visatud ... *Aga kes siis viskab telefoni minema ... Ära visatakse ju tõeliselt sitt telefon, arutles Lee.*

Ta tegi paadikuuri ümber ringi. Lumest paistsid välja väikese purde vaiad ja sild ise jätkus paadikuuri madala katuse all.

Kohtades, kuhu lumi ei küündinud, oli näha, et purde puit on pehkinud. Ta nihkus madala katuse all kummardudes purret mööda edasi. Puit ta pea kohal oli kõdunenud ja pinnuline ning laest rippusid alla ämblikuvõrgud. Nüüd oli ta paadi kõrval ja nägi, et kuuri teises seinas oli väikesel puitrinnatisel iPhone.

Lee tundis elevust. iPhone õnnestuks pubis suurema vaevata maha müüa. Ta tõukas paati jalaga, aga see ei liikunud paigast; vesi selle ümber oli jäätunud. Ta läks ümber paadi nina ja seisatas silla teises otsas. Lee laskus põlvili, küünitas ja pühkis jopevarrukaga lume ära ning lume alt ilmus nähtavale paks jää. Vesi selle all oli väga selge ja sügavuses oli vaevu näha kahte laisalt ujuvat kala: üks oli punane, teine must. Neist kerkisid ülespoole tillukesed mullid, mis voogasid jää alla jõudes vastassuundadesse.

Telefon hakkas uuesti helisema. Lee võpatas ja oleks pea-aegu üle purde ääre kukkunud. Lame viisike kajas vastu kuuri katust. Nüüd nägi Lee selgelt paadikuuri tagumise seina ääres valgustatud iPhone'i, mis oli otse jäätunud veepinna kohal puidust eendil külili. Telefoni ümbris oli kaetud sädelevate kristallidega. Lee tõstis jala üle paadi serva. Ta toetas jala puidust istmele ja proovis selle raskust; teise jalaga toetus ta endiselt purdele. Paat ei liikunud paigast.

Ta tõstis ka teise jala üle serva, ronis paati, aga paadistki ei õnnestunud telefoni kätte saada. Saades indu pildist, kuidas ta tasku on rahatähtedest pungil, tõstis Lee jala üle paadi teise serva ja toetas selle ettevaatlikult jääle. Paadiservast kinni hoides surus ta jalaga jääle, riskides sellega, et jalg võib märjaks saada. Jää oli tugev. Ta astus paadist välja ja toetas ka teise jala jääle, kuulates kõrvu kikitades, kas on kuulda praginat. Ei midagi. Ta astus sammukese, siis teise. Kõnni nagu betoonpõrandal.

Puitkatuse räästad olid madalal. Selleks et telefonini küünitada, tuli maha istuda.

Kui ta kükakile laskus, valgustas ekraan paadikuuri sise-
must. Lee märkas paari jää seest välja kerkivat vana plastpudelit
ja prahti, siis aga midagi, mis teda ehmatas – see nägi nii väga
sõrmeotsa moodi välja.

Ta surus seda õrnalt, süda rinnus pekslemas. See oli külm ja
kummine. Tumelillaks lakitud küüs oli jäätunud. Lee tõmbas
jopevarruka üle käelaba ja hõõrus sellega jääd. iPhone'i valgus-
kuma muutis jäätunud veepinna määrdunult rohekaks ja selle
all nägi Lee kätt, mis sirutas ülespoole, sinna, kust sõrm jää
seest välja vahtis. Sügavusse kadus midagi käsivarre sarnast.

Telefon lõpetas helisemise ja selle asemel võttis maad sur-
mavaikus. Ja siis Lee nägi seda. Otse selle koha all, kus ta küki-
tas, oli tüdruku nägu. Tüdruku piimjalt pruunid paistes silmad
vahtisid talle tühjal pilgul otsa. Tumedate juuste salk oli jäässe
külmunud. Üks kala ujus laisalt mööda, puudutades sabaga
tüdruku huuli, mis olid paotatud, just nagu tahaks ta midagi
öelda.

Lee karjatas ehmunult ja kargas püsti, nii et lõi pea paadi-
kuuri katuse vastu ära. Ta hüppas õhku, maandus uuesti jääle
ning jalad libisesid alt.

Ta lamas hetke segasena maas. Siis kuulis ta vaevukuul-
davat kriuksumist, praksumist. Ta üritas paanikasse sattunult
end jalule ukerdada, pääseda surnud tüdrukust nii kaugele kui
vähegi võimalik, aga jalad libisesid taas alt. Nüüd vajus ta läbi
jää jäisesse vette. Ta tundis tüdruku lõtvu käsi oma käte vastu
puutumas ja tema külma limast nahka enda naha vastas. Mida
rohkem ta viskles, seda rohkem käed segi põimusid. Külm
oli terav, täielik. Ta neelas sisse sopast vett, vehkis ja viskles.
Kuidagi õnnestus tal end paadiservale upitada. Ta hingeldas ja
öökis ning soovis, et oleks telefonini küündinud, aga mõtted
selle müümisest olid kadunud.

Ta tahtis üksnes appi karjuda.

TEINE PEATÜKK

Erika Foster oli oodanud Lewisham Row' politseijaoskonna räämas ooteruumis pool tundi. Ta niheles ebamugavust tundes rohelisel plasttoolil: toolide rivi oli mutritega pöranda külge kinnitatud. Istmed olid pleekinud ja läikisid aastatepikkuse ärevil ja süüdi tagumike nühkimise tõttu. Parklasse avaneva vaatega suure akna taga võitlesid lumetuisus nähtavuse pärast ringtee, hall kontorihoone ja suur ostukeskus. Välisukse eest läks sulanud lörtsi rada põiki läbi ruumi vastuvõtulaua juurde, mille ääres istus ähmaste silmadega arvutiekraani uuriv valve-seersant. Mehel oli suur lottis lõuaga nägu ning ta urgitses hajameelselt hambaid, tõmbas sõrme suust välja, uuris kougitut ja pistis selle suhu tagasi.

„Boss peaks varsti vabanema,“ lausus ta.

Ta pilk liikus mööda Erika luitunud teksades, villases kampsunis ja lühikeses lillas nahkjakis kõhetut keha. Seersandi pilk peatus naise jalge ees seisval väikesel ratastega kohvril. Erika vahtis samuti seersandile otsa, mille peale mõlemad keerasid pilgu kõrvale. Naise kõrval seinal oli igasuguseid informatiivseid plakateid. Üks kuulutas: „ÄRA OLE KURITEO OHVER!“ Erika arust oli kaunis tobe panna selline plakat üles Suur-Londoni politseijaoskonna vastuvõttu.

Vastuvõtulaua kõrval olev uks pörises ja ülemkomissar Marsh sisenes vastuvõturuumi. Nende aastatega, mil Erika polnud teda näinud, olid ta siilisoengus juuksed muutunud

halliks, aga hoolimata väsinud näost oli Marsh endiselt kena mees. Erika tõusis püsti ja surus ta kätt.

„Peainspektor Foster, vabandage, et lasin teil oodata. Kas lend sujus kenasti?” küsis Marsh Erika riietust mõõtes.

„Hilines, söör ... Seetõttu ka tsiviilriietus,” vastas Erika vabandavalt.

„See neetud lumi tuli ka kõige hullemal ajal,” ütles Marsh, lisades: „Valveseersant Woolf, saage tuttavaks: peainspektor Foster, kes liitub meiega Manchesteri politseist. Talle tuleb esimesel võimalusel eraldada auto ...”

„Selge, söör,” noogutas Woolf.

„Ja mul on vaja telefoni,” lisas Erika. „Hea meelega mõni vanem mudel, millel on klahvid. Ma ei talu puutetundlikke ekraane.”

„Hakkame pihta,” ütles Marsh. Ta viibutas magnetkaarti kiibi ees ning uks surises ja avanes klõpsatusega.

„Igavene ennast täis lehm,” torises Woolf, kui uks oli nende taga kinni vajunud.

Erika järgnes Marshile mööda pikka ja madalat koridori. Telefonid helisesid ning mundris politseinikud ja abipersonal möödusid neist vastassuunas, jaanuarikuisele kaamed näod pinges ja pinevil. Nad möödusid seinale kinnitatud unelmate jalgpallimeeskonnast ja olid mõni sekund hiljem samasuguse korktahvli ees, kuhu olid kinnitatud fotod, mille kohal oli kiri „HUKKUNUD TEENISTUSKOHUSTUSTE TÄITMISEL”. Erika sulges silmad ja avas need alles siis, kui oli päris kindel, et on tahvlist möödas. Ta oleks peaaegu otsa komistanud Marshile, kes oli jäänud seisma ukse ees, millel oli silt „JUURDLUSRUUM”. Eraldusklaasi ette tõmmatud poolavatud ribide vahelt oli näha, et ruum oli rahvast täis. Erikat valdas hirm. Ta higistas paksu jope sees. Marsh haaras lingist.

„Söör, te pidite mind enne briifima ...” alustas Erika.

„Aega ei ole,” vastas Marsh. Veel enne, kui Erika jõudis midagi kosta, avas Marsh ukse ja andis märku, et Erika astuks tema ees sisse.

Avatud plaaniga juurdlusruum oli suur ja kaks tosinat politseinikku jäid nende nägudele langevas kalgis valguses vait. Ruumi eraldasid koridorist mõlemalt poolt klaasist vaheseinad, ühes küljes olid printerid ja koopiamasinad. Masinate ees, laudade vahel ja tagumises seinas rippuva valge tahvli ees oli vaipkate viledaks kulunud. Sel ajal, kui Marsh sammus ette, poetas Erika kähku kohvri pabereid välja sülgava koopiamasina kõrvale. Ja toetas end ühele lauale.

„Tere hommikust,” ütles Marsh. „Nagu me kõik teame, teatati nelja päeva eest kahekümne kolme aastase Andrea Douglas-Browni kadumisest. Ja sellele on järgnenud meedia pasarahe. Pisut pärast kella üheksat täna hommikul leiti Forest Hillis Hornimani muuseumi territooriumilt Andrea kirjeldusele vastava tütarlapse surnukeha. Esialgne identifitseerimine tugineb Andrea nimele registreeritud telefonile, aga surnukeha on vaja ikkagi ametlikult identifitseerida. Kohtuekspertiis on teel sündmuspaigale, aga selle neetud lume tõttu on kõik tavalisest aeglasem ...” Saalis helises telefon. Marsh pidas pausi. Telefon helises edasi. „Kuulge, me oleme juurdlusruumis, vas-take sellele neetud telefonile!”

Üks saali tagumises otsas istuv politseinik haaras toru ja vastas kõnele vaikselt rääkides.

„Kui isikutunnistus on õige, siis on tegu noore tüdruku mõrva-ga, kes on seotud väga võimsa ja mõjuka perekonnaga, nii et selle juurdlusega tuleb olla mitu sammu ees nii pressist kui ka kellest iganes. Kui midagi läheb nihu, jääme meie süüdi.”

Erika vastas laual olid selle päeva lehed. Suurte tähtedega pealkirjad teatasid: „LEIBORISTIDE PEERI TÜTAR KADUNUD”

ja „ANDIE RÖÖVITUD?“. Kolmas oli neist kõige löövam: kogu esilehte enda alla võtva Andrea foto all oli pealkiri „RÖÖV?“.

„Saage tuttavaks: peainspektor Foster, kes tuli meile Manc-
hesteri politseist,“ lõpetas Marsh. Erika tundis, kuidas kõigi
saalis viibijate pilgud pöördusid temale.

„Tere hommikust, mul on hea meel olla ...“ alustas Erika,
aga ta jutu katkestas rasvaste mustade juustega politseinik.

„Boss, mina olen juhtinud Douglas-Browni kui kadunud
isiku juhtumi uurimist ja ...“

„Jah? Mis on, peainspektor Sparks?“ küsis Marsh.

„Ja minu meeskond töötab nagu kellavärk. Mul on mitu
niidiotsa. Olen ühenduses perekonnaga ...“

„Peainspektor Fosteril on salajaste mõrvajuhtumite uurimi-
ses suured kogemused ...“

„Aga ...“

„Sparks, seda teemat ei arutata. Peainspektor Foster võtab
nüüd selle juhtumi juhtimise üle ... Tal on alguses raske, aga
ma tean, et te kõik annate endast parima, et teda aidata,“ lau-
sus Marsh. Järgnes kohmetu vaikus. Sparks vajus toolile tagasi
ja uuris põlglikult Erikat. Too vastas mehe pilgule ja keeldus
pilku ära pööramast.

Marsh jätkas: „Ja kõigi suud on lukus. Ma mõtlen seda päris
tõsiselt. Ei mingit kontakti meediaga, ei mingit lõugade lõksu-
tamist. Selge?“ Saalis viibijad pomisesid nõustuvalt.

„Peainspektor Foster, minu kabinetti.“

Erika seisis Marshi ülemise korruse kabinetis. Marsh otsis
midagi laua vallutanud paberivirnast. Erika heitis pilgu aknast
välja: siit avanes Lewishamile parem vaade. Ostukeskuse ja
raudteejaama taga venis punastest tellistest ebaühtlane rida-
elamurivi Blackheathi poole. Marshi kabinet ei sarnanenud

tüüpilise ülemkomissari kabinetiga. Siin polnud aknalaua mudelautode rivi ega riiulitel sugulaste pilte. Marshi kõrge paberikuhjaga laual valitses segadus ja aknaaluseid riuleid, mis olid toimikuid täis topitud, kasutati lauale mittemahtuvate paberite, avamata kirjade, vanade jõulukaartide ja Marshi peenekriipsulise käekirjaga täidetud märkmepaberite paigutamiseks. Kabineti ühes nurgas oli tooli seljatoel ta paraadmunder ja kortsus pükste otsas vilkus laadiv Blackberry. Marshi kabinet oli omapärane segu teismelise poisi magamistoast ja kõrgemast võimust.

Lõpuks leidis Marsh väikese turvaümbriku ja ulatas selle Erikale. Naine rebis serva lahti ja võttis ümbrikust rahakoti, milles oli ta politseimärk ja isikutunnistus.

„Nii et ühtäkki olen siis saanud kangelaseks?” küsis ta märki käes ringi keerates.

„Asi polnud teis, Foster. Teie peaks rahul olema,” ütles Marsh ringi kõndides ja siis oma tooli vajudes.

„Söör, mulle öeldi üsna otse, et kui ma teenistusse naasen, pannakse mind vähemalt pooleks aastaks administratiivtöele.”

Marsh andis märku, et Erika võtaks ta vastas istet.

„Foster, kui ma teile helistasin, oli tegu kadunud isikuga. Nüüd on meil käsil mõrva uurimine. Kas ma pean teile meenutama, kes tema isa on?”

„Lord Douglas-Brown. Kas ta polnud mitte Iraagi sõja ajal valitsuse üks peamisi lepingupartnereid? Ja istus samal ajal valitsuses?”

„See ei ole poliitikaga seotud.”

„Mis ajast mina poliitikast hoolin?”

„Andrea Douglas-Brown kadus minu piirkonnas. Lord Douglas-Brown on avaldanud meeletut survet. Ta on mõjukas isik, kes võib karjääri edenemisele kaasa aidata või siis selle

nurjata. Mul on varsti kohtumine Londoni politseiülema asetäitjaga ja kellegagi sellest neetud valitsusest ...”

„Nii et asi on siis teie karjäär?”

Marsh saatis talle pilgu. „Mul on vaja see surnukeha identifitseerida ja ma vajan kahtluslust. Ja kiiresti.”

„Selge, söör.” Erika kõhkles. „Kas ma võin küsida, miks mina? Kas plaan on ajada kõik minu kaela, kui läbi kukume? Ja siis saab Sparks päasta kogu selle jama ja ronida sealt kangelasena välja? Sest ma olen seda väärt, et teada, kui ...”

„Andrea ema on slovakk. Ja teie samuti ... Mõtlesin, et vast tuleb kasuks, kui uurija on inimene, kellega ema saab samastuda.”

„Nii et juhtum antakse siis minule avalikke suhteid silmas pidades?”

„Võite seda ka selle nurga alt vaadata. Ühtlasi tean ma, kui hea uurija te olete. Jah, viimasel ajal on teil olnud probleeme, aga teie saavutused ületavad ...”

„Säästke mind sellest jamast, söör,” ütles Erika.

„Foster, üks asi, mida te pole omandanud, on politsei poliitika. Kui oleksite, siis võib juhtuda, et oleksime eri pooltel.”

„Tjah. Noh, mul on oma põhimõtted,” ütles Erika talle sügavalt silma vaadates. Järgnes vaikus.

„Erika ... Kutsusin teid siia sellepärast, et minu arvates olete seda väärt. Andke endale võimalus, mitte ärge üritage end maha teha veel enne, kui olete alustadagi jõudnud.”

„Selge,” vastas Erika.

„Nüüd aga minge sündmuspaigale. Kandke mulle kohe ette, kui olete midagi teada saanud. Kui tegu on tõesti Andrea Douglas-Browniga, siis peame laskma pereliikmetel ta ametlikult identifitseerida.”

Erika tõusis püsti ja oli valmis lahkuma. Marsh jätkas juba leebemal toonil. „Mul ei avanenud matustel võimalust teile

kaastunnet avaldada. Mark ... Mark oli väga tubli politseinik ja sõber.”

„Täna.” Erika vahtis maha. Tal oli endiselt raske Marki nime kuulda. Ta üritas kõigest väest mitte nutma puhkeda. Marsh kõhatas ja jätkas ametlikul toonil.

„Tean, et võin teie peale loota, et jõuate juurdlusega kiiresti süüdimõistmiseni. Tahan, et mind hoitaks iga sammuga kursis.”

„Selge, söör,” lausus Erika.

„Ja veel, Foster ...”

„Jah?”

„Vahetage erariided ära.”

KOLMAS PEATÜKK

Erika leidis naiste riietusruumi ja vahetas kähku erariided unustatud, kuid tuttava vormi vastu: mustad püksid, valge pluus, tume sviiter ja pikk nahkjakk.

Ta toppis parasjagu erariideid kappi, kui märkas ühe pika puupingi nurgal Daily Maili. Tõmbas siis ajalehe lähemale ja silus sirgeks. Pealkirja „LEIBORISTIDE PEERI TÜTAR KADUNUD” all oli Andrea Douglas-Browni foto. Tüdruk oli ilus ja peen, pikkade pruunide juuste, täidlaste huulte ja säravate pruunide silmadega. Nahk oli päevitunud ja ta kandis nappi bikini-rinnahoidjat, ta õlad olid täidlaste rindade esiletoomiseks tagasi lükatud. Ta vahtis kaamerasse intensiivse ja enesekindla pilguga. Foto oli tehtud jahil, tema selja taga oli taevas kuumalt sinine ja päike sädeles merel. Andrea oli kiilutud laiade meheõlgade vahele: üks mees oli pikem, teine lühem – muu osa neist oli fotolt välja lõigatud.

Daily Mail kirjeldas Andread kui vähetähtsat seltskonnatibi ja Erika oli kindel, et kui Andrea seda loeks, teeks see talle nalja, aga erinevalt teistest tabloididest ei nimetanud Daily Mail teda Andieks. Ajaleht oli rääkinud Andrea vanemate, lordi ja leedi Douglas-Browniga, ning Andrea kihlatuga ja nad kõik anusid, et Andrea ühendust võtaks.

Erika ajas nahkjaki selga ja leidis pärast kõiki neid kuid selle taskust oma märkmiku. Ta pani kirja kihlatu nime Giles Osborne ja lisas „Kas Andrea põgenes kodust?”. Ta vaatas

kirjutatud hetke, aga nühhkis selle siis ägedalt maha, nii et paber läks katki. Seejärel pistis ta märkmiku pükste tagataskusse ja tahtis ametitunnistuse teise taskusse panna, aga kaalus hetke peos selle tuttavat raskust. Nahkümbri oli aastatepikkusest tagataskus kandmisest kumeraks kulunud.

Erika läks kraanikausside kohal oleva peegli ette, lõi nahkümbri lahti ja hoidis seda enda ees. Ametitunnistuse fotol oli trotsivalt kaamerasse vaatav enesekindel naine, blondid juuksed näolt taha kammitud. Ametitunnistust käes hoidev naine, kes talle peeglist vastu vaatas, oli kõhn ja kahvatu. Ta lühikesed blondid juuksed hoidsid püsti ja välja kasvanud värv näitas, et juurtes on halli. Erika vaatas hetke oma värisevat kätt ja lõi siis ametitunnistuse kinni.

Tuleb esitada taotlus uue foto tegemiseks.

NELJAS PEATÜKK

Kui Erika naiste riietusruumist väljus, ootas valveseersant Woolf teda koridoris. Woolf vantsis ta kõrval ja märkas, et Erika on temast terve pea jagu pikem.

„Siin on teie telefon, see on laetud ja kasutamiseks valmis,” ütles Woolf, ulatades talle läbipaistva kilekoti, milles oli nii telefon kui ka laadija. „Auto on teile üleandmiseks valmis pärastlõunal.”

„Ja teil pole siis ühtki nuppudega telefoni?” nähvas Erika, kui nägi kilekotis nutitelefone.

„Sel on sisse-väljalülitamise nupp,” nähvas Woolf vastu.

„Kas olete nii kena ja panete selle pagasiruumi, kui mu auto kohale jõuab?” küsis Erika ratastel kohvrile osutades. Ta möödus Woolfist ja sisenes juurdlusruumi, kus võttis maad vaikus. Talle lähenes lühikest kasvu tüsedam naine.

„Mina olen uurija Moss. Üritame just teile kabinetti tekitada.” Naisel olid traatjad punased juuksed ja ta nägu oli kaetud laikudeks koondunud tedretähnidega. Ta jätkas: „Kogu saabuv informatsioon pannakse kohe tahvlitele üles ja mina lasen teie kabinetti panna paberkandjal koopiad, kui ...”

„Lauast piisab,” ütles Erika. Ta läks valgete tahvlite juurde, kus oli suur Hornimani muuseumi territooriumi kaart ja selle ees turvakaamera lindilt tehtud Andrea foto.

„See on temast viimane teadaolev foto, tehtud on see London Bridge'i raudteejaamas, kui ta läks Forest Hilli suunduvale 20.47 rongile,” lausus Moss talle järgnedes. Turvakaamera fotol

astus Andrea vagunisse, ilusad sääred paljad. Näol oli vihane ilme. Ta oli viimase peal üles löödud ja kandis lühikese musta kleidi peal liibuvat nahkjakki, kõrge kontsaga roosasid kingi ja kaasas oli tal väike roosa ridikül.

„Kas ta oli rongile minnes üksi?” küsis Erika.

„Jah. Mul on siin turvakaamera lint, millelt foto on tehtud,” ütles Moss sülearvutit haarates ja sellega tagasi Erika juurde tülles. Ta toetas arvuti kaustahunnikule ja tegi videoakna ekraanisuuruseks. Nad vaatasid koos kiirendatud ülesvõtet, külje pealt filmitud perrooni. Andrea kõndis risti kaadrisse ja vagunisse. Lõik kestis ainult paar sekundit, nii et Moss pani selle korduma.

„Ta näib kohutavalt vihane,” märkis Erika.

„Jah. Just nagu kavatseks kellegi läbi sõimata,” nõustus Moss.

„Kus ta kihlatu oli?”

„Temal on täiesti vettpidav alibi: ta oli Londoni südalinnas ühel üritusel.”

Nad vaatasid veel mitu korda, kuidas Andrea läks üle perrooni rongi. Ta oli videol ainus, ülejäänud perroon oli tühi.

„See on meie vägede juhataja, seersant Crane,” lausus Moss, osutades heleda siilisoenguga noormehele, kes rääkis samal ajal telefoniga, otsis midagi kaustadest ja pistis suhu terve Marsi batoon. Ta üritas neelata sellest nii palju kui võimalik. Erika märkas silmanurgast, et Sparks pani telefoni käest. Seejärel pani ta jope selga ja läks ukse poole.

„Kuhu teie lähete?” küsis Erika. Sparks seisatas ja keeras ringi.

„Kohtuekspertiis andis meile loa minna kuriteopaigale. Meil on vaja ohver kiiresti identifitseerida – või olete unustanud, *ma'am*?”

„Soovin, et jääksite siia, Sparks. Uurija Moss, teie olete täna minuga – ja teie, kuidas teie nimi on?” küsis ta pikka kasvu

